

som vistnok er temmelig fremmed for kvindebevægelsen, kan skatteydende kvinder øve stemmeret gennem mandlig fuldmægtig, men netop denne stemmeret vil blive en mægtig støtte for kvindebevægelsen på andre områder, så snart kvinderne selv vil.

I Dansk kvindesamfunds småskrifter Nr. 3 findes trykt det af byfoged Emil Jürgensen i sin tid i Dansk kvindesamfund holdte foredrag over »Det uægte barns og dets moders retsstilling«.

I hr. Jürgensen har de uægte børn ikke blot en varmtfølende talsmand, men også en mand, hvis ord høres med særlig opmærksomhed, fordi han som politimester har haft god lejlighed til ad erfaringens vej at få et dybt indblik i den nød og ulykke, hvortil disse børn ere indviede. Hans foredrag læses og forstås derhos let og kræver ingen juridiske forudsætninger.

I foredragets første halvdel gives der et kort overblik over vor lovgivnings tilstand. Lovens egentlige grundtanke er den, at det uægte barn retlig set er uden fader. Dette fastholdes i vigtige henseender, men der er dog i lovene pålagt faderen en særlig pligt til at bidrage til barnets underhold. Dette er imidlertid kun en pligt over for moderen eller det offentlige, og faderens underholdsbidrag er dels i følge loven, dels på grund af en slap praxis så ringe, at der lægges en uforholdsmæssig byrde på moderen, som derfor fristes eller nødes til at lade barnet komme under fattigvæsenet, som kun med uvilje yder det den absolut nødvendige understøttelse. Med denne læmpelse er barnet retløst over for faderen.

Denne ordning finder hr. Jürgensen absolut uretfærdig mod barnet og moderen og tillige særdeles farlig for samfundet, da de uægte børn, hvoraf der årlig fødes c. 7000, »voxe op uden kærlighed eller omhu som anerkendt ukrudt og erfaringsmæssig levere et stort kontingent til forbrydere og landstrygere«. Han kan ikke anerkende, at ægteskabets hellighed kan eller bør værnes ved en sådan ordning; ti de ægtefødte børn har et tilstrækkeligt privilegium derved, at de nyde »et kærligt, hæderligt hjem hos fader og moder, medens de andre staklers tilværelse altid må være halv«. At kvinden fortrinsvis eller udelukkende må bære skammen ved og ansvaret for det fælles fejltrin, kan kun tænkes i en lovgivning, som udelukkende stammer fra mænd. (Tillæg til »K. og S.« Nr. 1.)